

Návrh dlužníka, autodrožkáře, by byla z důvodu Šu 251 čís. 6 ex. ř. zastavena exekuce, vedená na jeho automobil, soud první stolice zamítl, rekursní soud exekuci zastavil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Není sporno, že dlužník jest drobným živnostníkem a provozuje autodrožkářskou živnost osobně jediným, a to právě zabaveným autem. Tím jsou prokázány podmínky nezabavitelnosti auta podle Šu 251 čís. 6 ex. ř. Námitka stěžovatelova, že dlužník, bude-li mu auto prodáno, uživí se jako placený šofér, přiči se zřejmému úmyslu zákona, jenž nepřipouští exekuce na předměty potřebné k dalšímu osobnímu výkonu výdělečné činnosti drobného živnostníka proto, by mu zachoval výdělečnou samostatnost. Bezpodstatná jest i námitka, že zákon má při této exekuční výsadě na mysli předměty jenom nepatrné ceny, nikoliv však auto v ceně 60.000—70.000 Kč. Nehledíc k tomu, že pro toto ocenění není ve spisech podkladu, a že v zájemním protokole byl pravděpodobný výtěžek prodeje odhadnut jenom na 30.000 Kč, nemá zákon ustanovení, do výše jaké ceny jsou nástroje a stroje řemeslníků a drobných živnostníků vyňaty z exekuce, proto lze jenom z povahy jejich živnosti posouditi, zda se na předmět takové ceny, jako jest auto, Š 251 čís. 6 ex. ř. ještě vztahuje. Tu se však hospodářské poměry vyvinuly tak, že i doprava autem stala se předmětem drobné živnosti a že majiteli auta, jenž ho užívá ku osobnímu provozování živnosti drožkářské, nemůže býti upřeno, že jest drobným živnostníkem. Když tomu tak, nemohou mu býti upřeny ani výhody poskytnuté exekučním řádem drobným živnostníkům. Stěžovatel namítá ještě, že dlužníku pro jeho živnost dostačí i auto levnější, přičemž arci mu takového auta ani náhradou nenabízí, ani netvrdí, že by dlužník sám si je mohl opatřiti, ale ani tato námitka stejně jako další, sice nepřednesená, ale možná námitka, že dlužník ku své živnosti vůbec nepotřebuje auta, poněvadž ji může provozovati obyčejnou drožkou neb fiakrem, neobstojí. Nynějším, článkem VIII. čís. 27 cís. nař. ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. upraveným zněním Šu 251 čís. 6 ex. ř. byly, jak bylo výslovně řečeno v motivech, uveřejněných výnosem ministerstva spravedlnosti ze dne 2. června 1914, čís. 43 věst., ve shodě s dřívější judikaturou z exekuce vyňaty nejenom předměty nezbytně nutné ku provozování živnosti, nýbrž i takové, jež jsou pro její provoz pouze výhodné, pokud jest jich třeba, by živnost mohla býti provozována v dosavadním rozsahu a takovým způsobem, jak jest dnes i malé živnosti třeba, by zůstala schopnou soutěže. Že by výměnou zabaveného auta za auto menší a levnější, za drožku, neb fiakr byl rozsah živnosti dlužníkovy podstatně dotčen a schopnost soutěže podstatně snížena, nemůže býti pochybno.

Čís. 6508.

Žalobu o zaplacení pohledávky, ohledně níž nedošlo k přerušení řízení podle vládních nařízení ze dne 18. prosince 1924, čís. 274 sb. z. a

n. (ze dne 15. prosince 1925, čís. 249 sb. z. a n.), jež však byla přihlášena k soupisu podle nařízení ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n., aniž by však byl dosud československý súčtovací ústav rozhodl o tom, zda jest soupisem povinna, dlužno pro tentokráte zamítnouti.

Tím spíše dlužno tak učiniti dovolacímu soudu, vešla-li za dovolacího řízení v platnost úmluva s republikou Rakouskou, čís. 60 sb. z. a n. na rok 1926.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1926, Rv I 597/26.)

Žalobě tuzemce proti příslušníku republiky Rakouské o zaplacení peněžité pohledávky bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno.

N e j v y š š í s o u d žalobu pro tentokráte zamítl.

D ů v o d y:

V rámci dovolacího důvodu Šu 503 čís. 1 a 477 čís. 6 c. ř. s. obírá se dovolatel námitkou nepřipustnosti pořadu práva, kterou již prvý soudce zamítl usnesením do rozsudku pojatým. Dovolatel ve svém odvolání navrhl sice, by rozsudek prvé stolice byl změněn v ten rozum, že se žaloba pro nepřipustnost pořadu práva zamítá, uváděje při tom, že uplatňuje odvolací důvody nesprávného ocenění důkazů, neúplnosti řízení a nesprávného posouzení věci po právní stránce, ale nenapadl též usnesení prvé stolice o oné námitce. Odvolací soud proto neuznal nutným obíratí se připustností pořadu práva v neveřejném sezení a rozhodnouti o této otázce dle Šu 473 c. ř. s. usnesením. Tím méně se lze za tohoto stavu věci námitkou nepřipustnosti pořadu práva obíratí ve třetí stolici. Tím ovšem není odbyta otázka, o niž v prvé řadě jde, zda zažalovaná pohledávka podléhá vyúčtovacímu řízení, neboť touto otázkou jest se obíratí, ježto může vésti k zamítnutí žaloby z důvodu hmotněprávního. Především nutno uvést, že v tomto sporu nedošlo k přerušení podle vládních nařízení ze dne 18. prosince 1924, čís. 274 a ze dne 15. prosince 1925, čís. 249 sb. z. a n., a nepřijde tu proto v úvahu předpis článku 46 úmluvy mezi Čsl. republikou a republikou Rakouskou o úpravě závazků v rakousko-uherských korunách ze dne 18. června 1924, čís. 60 sb. z. a n. z r. 1926, v kterémž předpisu jest stanoveno, jak jest takové přerušené spory ukončiti. Spor, o nějž jde, zahájen byl za platnosti vládního nařízení ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n. o soupisu pohledávek a závazků vzniklých v korunách rakousko-uherských mezi věřiteli nebo dlužníky československými a rakouskými. Dle Šu 5 poslední odstavce tohoto nařízení jest i pohledávky, o kterých jest pochybno, jsou-li podle tohoto nařízení soupisem povinny, rovněž přihlásiti, jest však tuto skutečnost v přihlášce poznamenati. Jak z dopisu žalobceva ze dne 5. prosince 1922 patrně, měl žalobce pochybnosti o tom, zda jeho pohledávka podléhá soupisu, ale nicméně ji přihlásil a teprve dodatečným podáním prý udal její výši pouze na 1000 Kč a uvedl prý tím přihlášku onu v souhlas s přírážkou, kterou svého času učinil při soupisu k dávce majetkové. Nesporně jest, že žalovaný přihlásil zase závazek svůj u rakouského zúčtovacího ústavu a to v plné výši 46.000 korun. O tom, pod-

léhá-li pohledávka nebo dluh soupisu čili nic, jest dle Šu 7 cit. nař. povolán rozhodovati jediné čsl. zúčtovací ústav, který přihlášku vrátí, rozhodne-li, že pohledávka nebo dluh nejsou soupisem povinny. Aby zajištěna byla účinnost soupisu až do doby tohoto rozhodnutí, jest dle Šu 9 cit. nař. zakázáno konati a přijímati jakékoliv platy, převody a veškerá právní jednání, směřující k urovnání oněch pohledávek a závazků. Důsledkem toho nemůže se věřitel žalobou domáhati placení na dlužníkovi, a není nárok věřitelův na toto přímé placení v zákoně odůvodněn. Jak již v rozhodnutí čís. 4728 sb. n. s. uvedeno, jest žalobu přes to podanou zamítnouti, a není třeba, ba dokonce není ani přípustno, pustiti se do rozboru ostatních sporných otázek. Ježto v nižších stolicích nebylo tvrzeno, že československý zúčtovací ústav již rozhodl o tom, že zažalovaná pohledávka není soupisem povinna, a ježto naproti tomu není vyloučeno, že onen ústav tak rozhodne, měli soudové nižších stolic zamítnouti žalobu pro tentokráte. Tím spíše jest tak učiniti v dovolacím řízení, za něhož úmluva čís. 60/1926, která dle zákona ze dne 21. srpna 1925, čís. 220 sb. z. a n. má moc zákona, vešla již v účinnost. Předpisů této mezistátní úmluvy jest dbáti z moci úřední i v dovolacím řízení. Úmluva tato přimyká se těsně k soupisové akci: tytéž pohledávky a závazky, které dle Šu 1 prvý odstavec bod a, b, c nařízení čís. 265/1922 byly předmětem soupisu, podléhají dle I. článku úmluvy vyrovnání upravenému v V. oddílu této úmluvy. Dle Šu 25 článku úmluvy čís. 60/1926 podržují přihlášky podle nařízení čís. 265/1922 a rakouského nařízení ze dne 7. září 1922, čís. 675 Sp. z. účinnost pro řízení vyúčtovací: tudíž zase jest vyloučeno, by dlužník přímo platil věřiteli, a věřitel není po hmotněprávní stránce oprávněn, by se na dlužníku domáhal přímého placení. V důsledku toho čl. 46 úmluvy výslovně nařizuje, že jest žaloby na placení těchto pohledávek zamítnouti (o ukončení sporů přerušených, o což tuto nejde, platí, jak již řečeno, jiný předpis). Československý zúčtovací ústav v Praze přípisem ze dne 6. června 1926 došlým za dovolacího řízení, oznámil, že zažalovaná pohledávka náleží do zúčtovacího řízení dle článku 25 úmluvy a upozorňuje na její článek 46. Ježto však týž ústav sám připouští možnost, že buď shodným výrokem obou zúčtovacích míst nebo mezistátním rozhodčím soudem (čl. 36) bude uznáno, že zažalovaná pohledávka nepatří do zúčtovacího řízení, bylo žalobu zamítnouti jen pro tentokráte.

Čís. 6509.

Domek ve vagonové kolonii jest stavbou po rozumu Šu 435 obč. zák.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1926, Rv I 1748/26.)

Žalovaný vedl pro peněžitou pohledávku proti Antonínu H-ovi exekuci vnucenou dražbou domku ve vagonové kolonii ve Vysočanech u Prahy. Tvrdě vlastnictví k domku domáhal se žalobce na žalovaném zrušení exekuce. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Žaloba o nepřípustnost exekuce spočívá na tvrzení, že žalobce domek koupil od dří-